

DROBNE VESTI IZ SLOVENIJE

(Došle preko Trsta)

ENA O OBNOVI. — Jugoslovanski komunisti pišejo po svojih listih toliko o obnovi, da čitatelji nehoti verjamejo, da se obnavlja prav za prav samo v Jugoslaviji, drugod po svetu pa vsi drže roke križem. Ker Jugoslovani ne sme brati drugega kot vladne liste, se navzame misljenje teh listov. V tem duhu so tudi pisana razna pisma partizanov v Ameriko. Saj drugače ne znajo.

Ko pa govorimo o obnovi bo morda le zanimalo koga poročilo UNRRA-e o obnovi industrije. Tam beremo, da gre marsikatero obnavljanje zelo počasi, ker manjka lesa. In to v Jugoslaviji, ki je vedno izvažala toliko lesa čez mejo! In zakaj manjka? UNRRA pove, da so poškodbe na žagah neverjetno velike, zlasti na Slovenskem. In kdo je naredil te poškodbe? Vse do zadnje partizani sami. Oni so imeli ukaz uničevati in požigati žago za žago so uničili. Pri tem

so pripovedovali, da bodo že Nemci po vojski to popravili. Sedaj mora popravljati slovenski človek sam, kar je partizanska neumnost in hudobija uničila. PRVI VLAK V METLIKO bo po poročilih listov kmalu vozil. Tudi to je poglavje iz dobe partizanskega uničevanja. Oni so razdrli na belokranjski železnici mostove in tako prekinili promet. Sedaj morajo vse to sami popravljati. Mnogo dela je dalo zlasti popravilo viadukta pri Otavcu in pa most čez Krupo med Gradcom in Metliko. V glavnem so sedaj ta dela dovršena. Bela krajina je osvobodena po komunistih drago plačala.

PLACEVANJE DAVKOV. — Izgleda, da je precej ljudi na Slovenskem, ki ne plačujejo davkov. Morda jih tudi ne morejo. "Slov. poroč." 1. jan. kar z imeni našteje osem gostilničarjev v Ljubljani in okolici, ki niso plačali svojih davkov. Ogorčeno zažago za žago so uničili. Pri tem

Amerika bo pomagala Angliji le, če bo ta imela čele v Grčiji
V kongresu bo radi tega velika debata, če naj pomagamo Angliji

Washington. — Državni tajnik Marshall je bil pri poodseku poslanske zbornice, ki določa datjave za vlado. Hotel je dobiti kaj več denarja za pomoč Angliji, ki sama ne more nikamor več s pomočjo Grčiji. Mr. Marshall je odseku predložil zadevo kot je, namreč, da priskočijo Angliji na pomoč in rešimo Grčijo, ali pa jo prepustimo komunistom. Marshall bi rad vedel, pri čem da je, predno se odpelje v Moskvo na konferenco zunanjih ministrov.

V javnost to sicer še ni prišlo, toda govori se, da je ameriška vlada odgovorila Angliji, da ji bo pomagala vzdrževati Grčijo toda le pod pogojem, da bo imela Anglija tam svojo vojaško garnizijo. Anglija je že prej naznanila, da bo zmanjšala število čet v Grčiji spomladi, ni pa povedala, za koliko.

Ameriška vlada misli, da bi taka pomoč Angliji stala Zed. države za to leto okrog \$250,000,000. Republikanci v kongresu so izjavili, da ne bodo temu nasprotni, ampak da ne bodo dali vladni proste roke, da bi dala denarno pomoč po svoji volji. Kongres bo določil vsoto in ne vlada, pravijo.

Državni oddelek prizna, da je zadeva Grčije najvažnejši diplomatski problem Zed. držav danes.

Nekateri kongresniki so izjavili, da bi bilo ceneje, če bi vzeli Anglijo v svojo unijo, kot bi plačevali njene dolgeve. Drugi pa zopet pravijo, da bomo mi izgubili svojo ameriško neodvisnost, če ne bomo podprli angleškega imperija.

Boulder jez nameravajo prekrstiti

Washington. — Pododsek poslanske zbornice je sprejel predlog, da se prekrsti "Boulder" jez ob reki Colorado v "Hoover" jez. Za je glasovalo v odseku 8 republikancev, 5 demokratov je pa glasovalo proti.

Tito je izginil!

Pa nihče ne ve kam! Ne vemo, če je razpisana kaka nagrada tistemu, ki ga najde. Vseeno bi bilo pa zanimivo zvedeti, kje je zdaj, ne morda radi radovednosti, ampak zgolj radi kronike.

Govorimo namreč o predpodbli slavnega maršala Tita, ki je toliko časa krasila steno v salonu SND na St. Clairju in pod katero so dobivali srčno uteho njegovi častniki. Zadnji teden je pa izginila s stene kot kafa. Vse poizvedovanje zanjo je zastoj.

Pa ne, da bi se slavniki direktorji zbal Strica Sama, ki je začel vedno z večjo vmeno vpraševati: kdo je kdo? Vidi se, kakšne junake je imel Tito tukaj. Za dva centa bi ga zatajili. Joj in prejoj, jari-junaki! Pripomba: — Mi pa ostane-mo, kakor smo bili...

Norveška noče dati Rusom baze na otočju Spicbergh

Oslo, Norveška. — Norveški parlament je pri tajni seji 15. feb. odklonil zahtevo Rusije, da dobi vojaško bazo na otokih Spicbergh. Glasovanje je bilo 101 proti 11. Za bazo so glasovali vsi komunistični poslanci.

Komunisti so svetovali, naj se parlament ravna po sporazumu, doseženem med Norveško in Ru-

sijo v aprilu 1945, ko je norveška vlada v izgnanstvu izjavila, da je obramba Spicbergov zadeva teh dveh držav.

Parlament je pa glasoval po resoluciji ki jo je predložil odsek za tujezemske zadeve, čes, da je položaj danes povsem drugačen, kot je bil spomladi 1945.

Poslanska zbornica se noče podati senatu, da bi vzela manjši proračun

Washington. — Poslanska zbornica je odklonila predlog senata, da se črta iz vladnega proračuna vsoto \$4,500,000,000, ampak vztraja pri svojem prvotnem sklepu, da se vzame iz proračuna celih 6 milijonov dolarjev.

Potem je poslanska zbornica odglasovala, da se zadevo odda skupnemu odboru obeh zbornic, kjer bo 10 senatorjev in 10 poslancev, ki naj najde izhod iz tega problema.

Speaker poslanske zbornice, poslanec Martin je rekel, da so republikanci še vedno trdno odločeni, da zmanjšajo dohodninske davke davkoplačevalcem za 20%.

V Shelby, O. so zaprli šole že opoldne v ponedeljek, da so mogli otroci domov, predno je sapana nanesla sneg po cestah. Tudi v Geauga okraju so zaprli šole radi nedostopnih cest.

Hirohito je vreden do \$40,000,000

Tokio. — Japonski cesar bo moral zdaj prvič plačati dohodninski davek od svojega premoženja. Svoje premoženje, ki ga cenijo na \$40,000,000, je moral priglasiti za davke kot vsak državljan.

Precej bodo potrošili letos počitnikarji

Washington. — Izračunali so, da bodo letos potrošili ameriški počitnikarji toliko, da bo prišlo na vsako osebo, naj bo moški, ženska ali otrok, po \$71.50.

Tito bi si bil vzel Trst, če bi ga ne napravili za mednarodnega

HOOVER KRITIZIRA ŠTEVILO ARMADE V NEMČIJI

Washington. — Bivši predsednik Hoover, ki se je vrnil iz Nemčije je povedal skupini senatorjev, da imajo Zed. države preveč vojakov v Nemčiji za policijsko službo. Obepem je pa pristavil, da imamo tam mnogo premajhno armado za slučaj, če bi Rusija podvzela kakšne nepredvidene korake v svoji zoni ali iz svoje zone.

Rusija je dobila v Ameriki na tisoče raznih patentov

Odgovoren je bivši tajnik za trgovino, Wallace, ki je to dovolil

Washington. — Poslanec Thomas, načelnik odseka za preiskavo protiameriških aktivnosti, je povedal, da je njegov odbor pronašel, da je dobila Rusija v Ameriki na tisoče in tisoče raznih patentov, ki so bili namenjeni za vojno uporabo.

Od leta 1943 naprej, je rekel Thomas, je dobila Rusija skoraj vse industrijske, kemične in vojaške patente iz patentnega urada. V eni sami zahtevi je prejela Rusija 60,000 patentov iz vladnega urada, je rekel Thomas.

Potem je Thomas svetoval, naj se pokliče na zagovor bivšega trgovskega tajnika Henryja Wallace, pod katerega področjem je bil patentni urad, zakaj da je dovolil dati iz rok tako važne patente, da je tako dobila Rusija v roke večino vse, če ne vse, naše tajnosti v tisočih industrijskih procesih, ki so podlaga za izdelavo atomske bombe.

Anglija ima še precej nemških častnikov

London. — V angleškem vojnem ujetništvu je še vedno veliko število nemških častnikov in sicer so: trije feldmaršali, 164 generalov, 17 admiralov. Kaj bodo napravili z njimi, še ni določeno.

Bodite previdni, kadar greste preko ceste. Prekoračite cisto samo pri signalni luči!

Tako je včeraj povedal senatu bivši državni tajnik Byrnes, ki je urgiral senat, naj kakor hitro mogoče odobri mirovne pogodbe z Italijo, Bolgarijo, Ogrsko in Romunsko.

Washington. — Državni tajnik Marshall in bivši državni tajnik Byrnes sta včeraj prišla pred senat in ga urgirala, naj hitro odobri mirovne pogodbe z bivšimi zaveznicami osišča, da bodo Zed. države prej vzele okupacijske čete iz Italije in Balkana.

Mr. Byrnes je zdaj prvič povedal senatu in ameriški javnosti, da bi si bil Tito vzel Trst s silo, ako bi ga zavezniki ne napravili za mednarodno državo. Mr. Byrnes je povedal, kako so se neprestano vsipali v Trst jugoslovanski partizani, ki so ščuvali ljudi k izgredom, kar vse je bila samo priprava, da jugoslovanska vojska vdari na Trst in ga vzame. To bi bil Tito napravil z lahkoto, ker ga Italija ne bi mogla braniti. Toda potem, ko so ministri Velike Četvorke napravili iz Trsta mednarodno državo, si Tito ni upal v Trst. "Pasti po premaganem sovražniku je eno, napasti združene narode, je pa drugo," je rekel bivši državni tajnik in Tito si ne upa postaviti življati dežele, ki so pod okupacijo, zato je potrebno, da se jih odpelje čim prej mogoče in razbremenijo revne dežele.

Byrnes je tudi povedal, da Rusija ni hotela pustiti Trsta Italiji, dočim ga Amerika, Anglija in Francija niso hotele pustiti Jugoslaviji in radi tega se je storilo v danih razmerah to, kar je kazalo za najboljšo, da postane mednarodna, kar bo morda sicer posledica še mnogo resnih problemov.

Mr. Byrnes je tudi rekel, da bodo smatralo premagane države mirovne pogoje morda pretežke. Toda sčasoma bodo lahko zaprosile za pristop k organizaciji združenih narodov in bodo lahko dobile svoje države nazaj.

Državni tajnik Marshall je rekel, da so mirovne pogodbe z Italijo, Romunijo, Bolgarijo in Ogrsko važne zato, ker so prva stopnja k miru. Zato je potrebno, da se senat ne spušta v podrobnosti teh pogodb, ampak naj jih potrdi, kakor jih je potrdil že prej državni tajnik Byrnes za Zed. države.

Točka v teh pogodbah govori, da 90 dni potem, ko bodo mirovne pogodbe odobrene, odidejo okupacijske čete iz dežel. To zadene ameriške in angleške čete, ki so v Italiji in ruske, ki so v Romuniji, Bolgariji in Ogrski.

Mirovne pogoje niso narekovala Zed. države, niti kaka posamezna država, ampak so sporazum zaveznikov, ki so se borili proti osišču, je poudarjal Marshall.

Byrnes je povedal senatu, da ima Rusija danes v Evropi 500,000 mož močno okupacijsko armado. Pri tem niso vštete ruske čete v Nemčiji. Anglija in Amerika jih imata pa skupno v Evropi do 450,000. Te armade, je poudarjal Byrnes, morajo pre-

Razne drobne novice iz Clevelanda in te okolice

Na bolniški postelji — Huda pljučnica je privezala na posteljo Frances Pirman iz 6101 Glass Ave. Prijateljce jo pa že lahko obiščejo, ker se ji zdravje polagoma vrača.

Prestavljena zabava — Odbor stoterih naznanja, da v nedeljo popoldne ne bo prireditve v cerkveni dvorani sv. Vida, ampak se bo vršila ista zabava na 13. aprila.

Pozdrav iz N. Y. — Mrs. Farnes Klun iz 19206 Cherokee Ave. pozdravlja iz New Yorka vse svoje prijateljce po Clevelandu.

Naslov ilče — Franc Pečar, ki se nahaja v Avstriji, bi rad zvedel za naslov Jakoba Cuznerja, po domače Šercov, doma iz Podkorena pri Kranjski gori. Kdor ve za njegov naslov, naj ga sporoči našemu uradu.

Važna seja SMZ — Vsi gl. uradniki in vsi uradniški podružnici Slovenske moške zveze v clevelandski okolici so prošeni, da se udeležijo seje v soboto 8. marca ob 8 zvečer v Slovenskem domu na Holmes Ave. Naj pridejo tudi vsi zastopniki ali namestniki podružnic.

K molitve — Vse članice dr. Sv. Red. Tele. molitve v cerkev.

na fare sv. Lovrenca naj pridejo jutri ob pol sedmih zvečer k uri molitve v cerkev.

Ribnica vabi — Društvo Ribnica št. 12 SDZ vabi v soboto večer na prireditev v avditorij SND na St. Clair Ave. Prireditelj bo v počast G. I. članov.

Demokratska seja — V petek zvečer ob 8 bo seja Demokratskega kluba 23. varde. Vršila se bo v sobi št. 3, staro poslopje SND. Za to priliko je bil povabljen poseben govornik.

NOVI GROBOVI

Ignac Salehar

Danes zjutraj ob 4 je umrl na svojem domu, 1070 E. 69. St. Ignac Salehar, star 60 let. Tukaj zapuša soprogo Francice, doma iz Vrha pri Ložu, brata Josipa na Neff Rd. in nekaj sorodnikov. Doma je bil iz Prelejsja, fara St. Rupert na Dolenjskem, kjer zapuša brata Vinkota in veliko sorodnikov.

V Ameriki je bil 34 let. Pogreb bo v petek zjutraj iz Zelenovega pogrebnega zavoda na St. Clair Ave., ura še ni določena.

John Laurich

Nagloma je umrl John Laurich, star 51 let, stanujoč na 17820 Nottingham Rd. Tukaj zapuša brata Josipa, ki prebiva blizu Marquette, Mich. sestrično Mrs. Gerže v Euclidu in nekaj sorodnikov. Zadnjih 20 let je bil zaposlen pri domačem stavbeniku. Bil je član SDZ. Pogreb bo iz Zelenovega pogrebnega zavoda na 152. cesti. Dan in čas še ni določen.

Pokojni je bil doma iz Travnik pri Loškem potoku, kjer zapuša več sorodnikov.

Pogreb Charles Dolanca

Pogreb za pokojnim Charles Dolancem bo v petek zjutraj ob 9 iz Grdinovega pogrebnega zavoda v cerkev sv. Vida ob 9:30 in na Kalvarijo.

Mladina združenih narodov. — Ker so v ameriški šoli v Tsingtao na Kitajskem otroci 18 narodnosti, zato si lahko mislimo, da bi se lahko dobilo v njih "lunchih" vse od ruskega boršč do italijanskih spaghetti, kar prinesejo otroci s seboj v šolo za kosilo. Poleg tega pa jim servirajo tudi vroč kakao, za kar skrbijo njih učiteljice.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME
SLOVENIAN MORNING NEWSPAPER

(JAMES DEBEVO, Editor)

6117 St. Clair Ave. Cleveland 3, Ohio
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko na leto \$7.00; za Cleveland in Kanado po pošti na eno leto \$8.00.
Za Ameriko pol leta \$4.00; za Cleveland in Kanado po pošti pol leta \$4.50.
Za Ameriko četrt leta \$2.50; za Cleveland in Kanado po pošti četrt leta \$2.75.
Za Cleveland in okolico po razpisalnih: celo leto \$7.00, pol leta \$4.00, četrt leta \$2.50.
Posamezna številka stane 5 centov.

SUBSCRIPTION RATES:

United States \$7.00 per year; Cleveland and Canada by mail \$8.00 per year.
U. S. \$4.00 for 6 months; Cleveland and Canada by mail \$4.50 for 6 months.
U. S. \$2.50 for 3 months; Cleveland and Canada by mail \$2.75 for 3 months.
Cleveland and suburbs by Carrier \$7.00 per year; \$4.00 for 6 months; \$2.50 for 3 months.
Single copies 5 cents each.

Entered as second-class matter January 6th 1936, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

83 No. 45 Wed., March 5, 1947

Kaj ni ameriškansko?

Nekateri iz komunistov prijaznega tabora so hudi, ko se jim očitajo, da je njih navdušenje za komunizem in njih propaganda za komunistične države nekaj neamerikanskega. Pravijo, da je v Ameriki svoboda in da torej morejo imeti svoje prepričanje. Res je, da imajo svobodo imeti tudi najbolj neumno prepričanje. Kdo bi jim odrekal to svobodo? Toda radi tega vseeno ostane resnica, da je komunistično prepričanje — neameriškansko.

Zakaj pravimo, da je komunizem neameriškanski? Zakaj moramo imenovati tudi sopotništvo s komunisti neameriškansko? Odgovor je zelo preprost. Ogromna večina Amerikancev je ponosna na svojo ustavo in je prepričana, da je ameriškansko to, kar je v skladu z deklaracijo neodvisnosti in z ameriško ustavo. Komunizem pa je popolno nasprotje te ustave.

Naj to nekoliko pojasnimo. Deklaracija neodvisnosti (Declaration of Independence) močno poudarja osebnostne pravice človekove, ki mu jih nihče ne sme jemati. Tudi država ne. Podpisniki tega temelja ameriških svobodnih pravic izrečejo: "Ljudje so prešli od Stvarnika gotove neodtujljive pravice, med katerimi so pravica do življenja, svobode in iskanja sreče." — In ameriška ustava (Constitution) poudarja v "Bill of Rights" svobodo vere, svobodo govora, svobodo tiska in svobodo zborovanja.

Komunizem zanika človekove pravice izvirajoče iz narave, in postavlja nad vse državo in njeno moč. Država je niti manj, kakor ena oseba, ki jo komunistični državni vsi svobodo in vse pravice človeške osebnosti. Človek komunistom ni več oseba, ampak le številka v veliki frumi človeških bitij. Kaj, če nekaj teh števil izgine! Rodile se bodo druge. Človek jim je kot kaka druga žival. Zato je komunistično prepričanje v polnem nasprotju z osnovnimi mislimi ameriške ustave in zato — neameriškansko.

Ameriška ustava dalje računa z Bogom, s Stvarnikom, kot pravijo očetje ameriških svobod. Komunizem je popolno zanižanje Boga. Lenin, kot je splošno znano, je izrečno učil: "Mi se moramo boriti proti veri. To je abc vsega materijalizma in dosledno marksizma." To sovraštvo do vere je tedaj uradni nauk komunizma, ameriške ustave pa ni brez vere v Stvarnika. Torej je tu očitno nasprotje med ameriško ustavo in nauki komunistov. Ameriška ustava govori tudi o svobodi vere. Komunizem nasprotno ne pozna nobene vere, torej tudi ne svobode vere. Kako naj bi komunizem odkritosrečno govoril o svobodi kake vere, če pa uradni nauk komunizma uči sovraštvi vero. Vse prijatelje komunizma vprašujemo, kako spravijo skupaj: svobodo vere in sovraštvo do vere?

Zato tudi ni v skladu z ameriškanskim mišljenjem, če kdo dan za dan proslavlja komunistične režime, ki so zaslužili razne narode po Evropi. Kako more kdo, ki res ameriškansko čuti, hvaliti vse od kraja v državah, kjer vlada diktatura kot v Sovjetski zvezi ali v Titovini? In kot vsakdo ve, delajo to ameriški komunistični listi in delajo v polni meri slovenski takozvani "napredni" listi. Karkoli se zgodi v titovski Jugoslaviji, vse to najde vrhuno pohvalo v teh listih. Vsakemu dejanju komunističnega režima pojo slavospeve vsi "napredni" časopisi. Hlapčevsko se klanjajo pred podobo svojega novega malika in občudujejo njegove uniforme posejane z medaljami. In če Tito samo potegne sapo k sebi in pričakuje, da bo kihnil, že v naprej vpijejo: "na zdravje." Že to češčenje diktatorja je tako malo ameriškansko!

Sa manj je češčenje jugoslovanskega komunističnega režima ameriškansko, če pomislimo, da v tisti nesrečni deželi ni nobene svobode, da se tam ne spoštujejo človeške pravice, na katere je Amerikanec upravičen ponosen, da dalje tam nesrečni narodi ječe pod knuto oborožene tolpe, ki se je z nasiljem polastila oblasti. Tam vlada policija, ki po noči vdira v zasebna stanovanja in odganja v ječe režimu neljubne osebe. Te potem izginjajo po koncentracijskih taboriščih, na prisilnem delu ali v ječah. Le premnogokrat izginejo za zmeraj, da nihče več ne sliši o njih. Sodišča sodijo po zahtevah komunistične stranke brez ozira na zakon. Obtožene ne more dobiti advokata, ki bi se ga upal zagovarjati in noben list ne sme prinesiti obtožbenice lastne obrambe. Tam ni tiskovne svobode. Noben list ne more izhajati, ki bi si upal kritizirati to nasilje. Nobenega shoda ne more nihče sklicati, da bi protestiral proti kršitvi osebnih svobod. In verska svoboda je taka, da je treba za šod Marijine družbe dovoljenje — komunistične oblasti.

Ali more človek, ki res ameriškansko čuti odobravati ta nasilja, ali jih more hvaliti in poveličevati? Ali ne pravimo po pravici da častilci Titove diktature, ki k vsem tem stvarim poskajo in se jih vesele, ne mislijo in ne čutijo ameriškansko? Pri tem so razni slavospevi na napredek in uspehe v Titovini navadno laži. Radi pišejo o "udarniškem" delu za

obnovo. Ne povedo pa, da je to navadna tlaka, ki je bila pred sto leti odpravljena, ki pa jo je Slovencem spet prinesel komunizem. To je "napredek"! Pišejo o živahnem delu po tovarnah. Ne povedo pa, da mora delavec delati nadurno delo zastonj za komunistično partijo. Ne povedo, da delavca naganjajo na suženjsko delo s takimi imenovanji "tekmovanjem", ki ni nič drugega kot pritisk, da iz delavca vedno več iztisnejo. Ne povedo, da je material in da so stroji po teh tovarnah prišli po UNRRA iz Amerike. Pripovedujejo, kako so baje kmeta "osvobodili." Ne povedo pa, da so ga nasilno "osvobodili" kompirja in drugih pridelkov, tako, da se je bati na pomlad lakote. Ameriški pevci Titove slave navajajo za to hvalisanje jugoslovanske liste, ne povedo pa, da so to vladni listi, ki morajo pisati kot se ukazuje od zgoraj. Vladni hlapci morajo hvaliti svojo vladu. Vsi komunistični hlapci širom sveta pa morajo delati propagando za ta komunistični raj.

Ko smo mi razkrinkovali laži vladnih Titovih listov in njih ameriških pomagačev, smo pozvali "napredne" ponovno, naj povedo, kje smo se zmotili. Toda na vse naše pozive soglasno molče, čeprav bi mi vsako zmoto, ki nam jo res dokažejo, radi popravili.

Ob proslavljanju Tita in njegovega partizanstva pa ti komunistični pomagači tudi ne prestopajo napadajo Ameriko. Je že res, da ima tudi ameriška zunanja politika napake in da je prav, če te napake kdo pove. Toda ti "napredni" ne pripovedujejo svoje kritike, ampak prepisujejo napade na Ameriko iz titovskih listov. Propagando proti Ameriki delajo čisto tako kot so delali pred minulo vojno ameriški Nemci, ki so se zaljubili v Hitlerja. Kar je bilo v Hitlerjevo čast, to so dan na dan gonili in napadali svojo novo domovino po navodilih iz tujine. To nemško taktiko sedaj uporablja tudi Titova propaganda med ameriškimi Slovenci. Recite, ali je to ameriškansko?

Toda ne pozabimo še na eno. Vsakdo more zahtevati, da se zakoni o ureditvi države spremenijo. Toda nihče ni upravičen da to dela s silo. Komunizem pa izrečno uči — revolucijo, nasilje prelivanje krvi. Ko razpravlja tržaški komunistični list: "Primorski Dnevnik" 25. dec. o krščanstvu, trdi, da je Kristusov nauk nesposoben, da bi odpravil izkoriščanje človeka po človeku. Zato pravi ta list, je nujno treba seči po orožju in revoluciji. To je torej nauk komunizma — revolucija in kri. Ali more kdo tak način spremembe zakonov imenovati nekaj ameriškanskega? Ali ni čisto naravno, da nobena oblast ne bo pustila, da jo vrže krvava revolucija zapeljanih mas? In v to vodi komunizem in vsa propaganda za komunistični raj.

Vemo, da niso vsi tisti med Slovenci, ki so se zaljubili v Tita komunisti. Tudi vsi tisti, ki kleeplazijo pred vsakim dejanjem in laganjem partizanstva še niso vpisani člani komunistične partije. Mnogi to delajo z željo po komunistični propagandi mnogi samo v sovraštvo do vsega krščanskega. S komunizmom bi radi marširali skupaj proti krščanstvu. Veliko je številno pomagačev v komunistični propagandi, ki nimajo niti pravega pojma, kaj je komunizem. Tu velja stara beseda, da je število tepcev vedno veliko. Toda trda roka oblasti, ki bo pograbilila komuniste po Ameriki za vrat, ne bo delala vedno več med komunistični komunisti in ne bo delala, ki so se zagledale v Titove medalje. Mi smo svarili o pravem času.

BESEDA IZ NARODA

Rainbow Hunting Klub

Cleveland (Newburgh), O.

Po sklepu zadnje seje se bo vršila naša seja zopet v nedeljo ob desetih dopoldne v Slovenskem narodnem domu na 80. cesti. Ker je to jako važna seja, kjer boste slišali več važnih poročil od naših starih lovcev, zato vabim vse člane, da se te seja gotovo udeležite, da bomo skupno razmotirali o teh važnih zadevah ter da bomo skupno doprinesli vsak svoj delež za obnovo našega kluba, da bo šel zopet svojo pot z duhom časa, do napredka.

Vojna, radi katere se nismo mogli tako udeleževati, kot smo to delali pred njo, je sedaj za nami. Zato pa moramo sedaj, ko imamo zopet vse privilegije predvojne časa, skupno prijeti z odborom, da uredimo vse potrebno za ta naš šport. Kajti čimprej bomo imeli vse pripravljeno in urejeno, kar spada v naš šport, tem lažje in hitreje bomo imeli naše strelišče pripravljeno.

Če bomo vsi skupno poprijeli, bomo imeli na pomlad, ko bodo zapihale prve pomladanske sapače, ko se bo pričela prebujati narava, ki tako razveseli srce

vsakega lovca, ko se zopet lahko napije krasote zelenega gaja, vse pripravljeno in se bomo zopet pričeli zbirati na našem strelišču. Vabim na to sejo tudi vse stare lovce, da se nam zopet pridružite, da se bomo udeleževali skupno v lovskem športu roka v roki, kot pravi stari lovci. Z lovskim pozdravom,

Tajnik.

Slovenci v Franciji

Aumetz, Francija. — Cenjena uprava Ameriške Domovine! — Tukaj v vzhodni Franciji v Aumetzu, v znani Maginot liniji, nas še vedno živi skupno okrog 250 slovenskih duš. Med vojno, 10. maja 1940, smo bili evakuirani in tako tudi precej prizadeti. Ko smo se vrnili nazaj na svoja bivališča, smo našli le malo in nekateri pa sploh ničesar od svoje lastnine.

Pred vojno smo imeli tu tudi svojega slovenskega duhovnika, svoj slovensko delavsko društvo, lepo društveno dvorano, precej lepo knjižnico — vse to pa nam je bilo med vojno uničeno. Začeli smo zopet znova, kakor leta 1925 ob ustanovitvi društva. Obračamo se s prošnjo na cenjeno upravo tega lista, ako bi bilo mogoče pošiljati nam list Ameriške Domovine, katero že vsi poznamo še izpred vojnih časov. Glede plačila ne zmoremo velikega, kvečjemu bomo skušali poravnati vsaj za postojnost. Želeli bi ustanoviti tudi čitalnico, zato pa se obračamo do dobrih src. Z Jugoslavijo imamo še vedno slabe zveze; pisma in časopisi hodijo po 14 dni. Evropejci smo pač zmerom tako, kadar nam malo boljše gre, se pa stepemo in potem pa beramo.

S spoštovanjem in se vsem že vnaprej zahvaljujemo, Andrej Pišlar, tajnik.

(Op. ured.: Razume se, da smo pričeli temu društvu takoj pošiljati Ameriško Domovino).

Glas naših naročnikov

South Range, Mich. — Cenjeno uredništvo Ameriške Domovine! Vidim, da mi naročnica za Ameriško Domovino poteče ta teden, zato vam priloženo pošiljam naročnino še za naprej.

V listu sem tudi brala, da je Ameriška Domovina postala glasilo Družbe sv. Družine v Joliet, Ill. Jaz in moj soprog sva že dolgoletna člana št. 1 Družbe sv. Družine v Jolietu, te naše katoliške organizacije. Brezverski listi nimajo prostora v naši hiši. Ta list pa imamo radi in bi ga zelo pogrešali. Lep pozdrav od mene in moje družine,

Mary Prebelich.

La Salle, Ill. — Cenjeni urednik! Prosim, da mi oprostite, ker nisem o pravem času poslala za obnovo naročnine na Ameriško Domovino. Vem, da je moja naročnica potekla še febru-

DROBNE VESTI IZ SLOVENIJE

(Doblo preko Trsta)

Ostalejšanje s 1. strani
piše list, da ne gre, da bi živeli taki ljudje, ki ne plačajo, v "ljudski skupnosti." Nič ne vemo, kako je v resnici s temi gostilničarji, ali nočejo, ali ne morejo plačati. Prinašamo to vest, ker označuje sedanje razmere v Jugoslaviji. Morda pomeni ta napad na listu tudi to, da bodo ti gostilničarji kmalu razlašeni kot "proti ljudski elementi."

NAJBOLJŠI DAVKOPLAČEVALCI. — Da bi dvignili veseleje za plačevanje davkov, priobčujejo vladni listi (in drugih tako ne sme biti) poročila o pridnih davkoplačevalcih. Kakor v šoli, kjer dajejo spricevala pridnosti. Tako beremo 29. dec. v "Sl. Por.", kako pridni so davko-

plavalci v Vojvodini, to je v bogatem Banatu. Tam je kulski okraj plačal 92% predpisanih davkov in tako dobil prvo spricevalo pridnosti. Vse izgleda, da Slovenci nimajo posebnega smisla za to, da bi tekmovali še pri plačevanju davkov za sovražni titovski vlad.

ZIDALI BODO. — Kje? V Belgradu. Odkar se je Jugoslavija začela leta 1918 je bil neprestan spor radi tega, ker so bile razne pokrajine prisiljene plačevati za centralo — Belgrad. Tam se je zidalo in gradilo na stroške cele države. Kjer je nehal stari veselebi režim, tam je nadaljeval novi komunistični. Tudi komunisti hočejo zidati predvsem v Belgradu.

Sedaj beremo o načrtih za razširjeni Novi Belgrad. Novi deli mesta bodo ob izlivu Save v Donavo. Zlasti dve veliki poslopji hoče zidati sedanji režim. Prvo je zgradba za centralo Jugoslovanske komunistične stranke. Ta potrebuje nujno novega poslopja v času, ko je deset in desettisočev malih hiš še v vojnih razvalinah. Toda novi oblastniki hočejo mogočno novo centralo svoje stranke! Razpisane so tri nagrade za najboljše načrte te velike palače. Prva nagrada je 300.000 dinarjev, druga 150.000 in tretja 75.000.

Druga velika nova stavba bo nova vladna palača za predsedstvo vlade. Za načrte te stavbe je prva nagrada 350.000 dinarjev. Sledila bo po teh časopisnih vesteh stavba za ljudsko skupščino. Veliki gospodje morajo imeti velike hiše. Plača itak "ljudstvo."

PRVA LADJA NA RAČUN REPARACIJ. — V "Lj. pr." beremo 7. jan., da je privozila na Reko prva ladja, ki jo je Jugoslavija dobila na račun nemških reparacij. Ladja je pripeljala premog. To je bila prej nemška ladja "Sardinien" in so ji sedaj dali ime "Ljubljana" po ljubljanskem otoku. Njena tonaža znaša 7350 ton.

HIDROCENTRALA. — Na Mariborskem otoku so začeli okupatorji z zidavo velike električne centrale, ki bo izrabila vodno silo Drave. To delo sedaj nadaljujejo. Upanje je, da bo ves štajerski del Slovenije dobil od tu dovolj električne moči.

ZLATOPOLJE v kamniškem okraju je eden krajev, ki je bil močno poškodovan. Tam kmetje pridno obnavljajo. Oblast jim pomaga zlasti pri napeljavi elektrike. "Lj. pr." postavlja to kot zgled, kako "ljudska" oblast dela za koristi delovnega ljudstva. Delajo na obnovi seveda kmetje, ne "oblast."

LJUBLJANSKI GLAVNI KOLODVOR bodo tako preuredili, da bodo prihajali tja samo osebni vlaki. Vse tovarne promet bo osredotočen v Založni in na Rakovniku.

Resnicoljub.

Res je, danes zna človek skoraj vse, samo ne pokoren biti. Pa tudi to je res, da tisti, ki se ne zna pokoriti, tudi ne zna svobodno biti in še manj, se ravnati po tem ali onem zakonu. Toda kdor se nikjer ne podvrže, ta se ne nauči zapovedovati in ne zna s kom drugim stati na isti stopnji.

Resnicoljub.

Res je, danes zna človek skoraj vse, samo ne pokoren biti. Pa tudi to je res, da tisti, ki se ne zna pokoriti, tudi ne zna svobodno biti in še manj, se ravnati po tem ali onem zakonu. Toda kdor se nikjer ne podvrže, ta se ne nauči zapovedovati in ne zna s kom drugim stati na isti stopnji.

Resnicoljub.

Res je, danes zna človek skoraj vse, samo ne pokoren biti. Pa tudi to je res, da tisti, ki se ne zna pokoriti, tudi ne zna svobodno biti in še manj, se ravnati po tem ali onem zakonu. Toda kdor se nikjer ne podvrže, ta se ne nauči zapovedovati in ne zna s kom drugim stati na isti stopnji.

Resnicoljub.

Res je, danes zna človek skoraj vse, samo ne pokoren biti. Pa tudi to je res, da tisti, ki se ne zna pokoriti, tudi ne zna svobodno biti in še manj, se ravnati po tem ali onem zakonu. Toda kdor se nikjer ne podvrže, ta se ne nauči zapovedovati in ne zna s kom drugim stati na isti stopnji.

Resnicoljub.

Res je, danes zna človek skoraj vse, samo ne pokoren biti. Pa tudi to je res, da tisti, ki se ne zna pokoriti, tudi ne zna svobodno biti in še manj, se ravnati po tem ali onem zakonu. Toda kdor se nikjer ne podvrže, ta se ne nauči zapovedovati in ne zna s kom drugim stati na isti stopnji.

Resnicoljub.

Res je, danes zna človek skoraj vse, samo ne pokoren biti. Pa tudi to je res, da tisti, ki se ne zna pokoriti, tudi ne zna svobodno biti in še manj, se ravnati po tem ali onem zakonu. Toda kdor se nikjer ne podvrže, ta se ne nauči zapovedovati in ne zna s kom drugim stati na isti stopnji.

Resnicoljub.

Res je, danes zna človek skoraj vse, samo ne pokoren biti. Pa tudi to je res, da tisti, ki se ne zna pokoriti, tudi ne zna svobodno biti in še manj, se ravnati po tem ali onem zakonu. Toda kdor se nikjer ne podvrže, ta se ne nauči zapovedovati in ne zna s kom drugim stati na isti stopnji.

Resnicoljub.

plavalci v Vojvodini, to je v bogatem Banatu. Tam je kulski okraj plačal 92% predpisanih davkov in tako dobil prvo spricevalo pridnosti. Vse izgleda, da Slovenci nimajo posebnega smisla za to, da bi tekmovali še pri plačevanju davkov za sovražni titovski vlad.

ZIDALI BODO. — Kje? V Belgradu. Odkar se je Jugoslavija začela leta 1918 je bil neprestan spor radi tega, ker so bile razne pokrajine prisiljene plačevati za centralo — Belgrad. Tam se je zidalo in gradilo na stroške cele države. Kjer je nehal stari veselebi režim, tam je nadaljeval novi komunistični. Tudi komunisti hočejo zidati predvsem v Belgradu.

Sedaj beremo o načrtih za razširjeni Novi Belgrad. Novi deli mesta bodo ob izlivu Save v Donavo. Zlasti dve veliki poslopji hoče zidati sedanji režim. Prvo je zgradba za centralo Jugoslovanske komunistične stranke. Ta potrebuje nujno novega poslopja v času, ko je deset in desettisočev malih hiš še v vojnih razvalinah. Toda novi oblastniki hočejo mogočno novo centralo svoje stranke! Razpisane so tri nagrade za najboljše načrte te velike palače. Prva nagrada je 300.000 dinarjev, druga 150.000 in tretja 75.000.

Druga velika nova stavba bo nova vladna palača za predsedstvo vlade. Za načrte te stavbe je prva nagrada 350.000 dinarjev. Sledila bo po teh časopisnih vesteh stavba za ljudsko skupščino. Veliki gospodje morajo imeti velike hiše. Plača itak "ljudstvo."

PRVA LADJA NA RAČUN REPARACIJ. — V "Lj. pr." beremo 7. jan., da je privozila na Reko prva ladja, ki jo je Jugoslavija dobila na račun nemških reparacij. Ladja je pripeljala premog. To je bila prej nemška ladja "Sardinien" in so ji sedaj dali ime "Ljubljana" po ljubljanskem otoku. Njena tonaža znaša 7350 ton.

HIDROCENTRALA. — Na Mariborskem otoku so začeli okupatorji z zidavo velike električne centrale, ki bo izrabila vodno silo Drave. To delo sedaj nadaljujejo. Upanje je, da bo ves štajerski del Slovenije dobil od tu dovolj električne moči.

ZLATOPOLJE v kamniškem okraju je eden krajev, ki je bil močno poškodovan. Tam kmetje pridno obnavljajo. Oblast jim pomaga zlasti pri napeljavi elektrike. "Lj. pr." postavlja to kot zgled, kako "ljudska" oblast dela za koristi delovnega ljudstva. Delajo na obnovi seveda kmetje, ne "oblast."

LJUBLJANSKI GLAVNI KOLODVOR bodo tako preuredili, da bodo prihajali tja samo osebni vlaki. Vse tovarne promet bo osredotočen v Založni in na Rakovniku.

Resnicoljub.

Res je, danes zna človek skoraj vse, samo ne pokoren biti. Pa tudi to je res, da tisti, ki se ne zna pokoriti, tudi ne zna svobodno biti in še manj, se ravnati po tem ali onem zakonu. Toda kdor se nikjer ne podvrže, ta se ne nauči zapovedovati in ne zna s kom drugim stati na isti stopnji.

Resnicoljub.

Res je, danes zna človek skoraj vse, samo ne pokoren biti. Pa tudi to je res, da tisti, ki se ne zna pokoriti, tudi ne zna svobodno biti in še manj, se ravnati po tem ali onem zakonu. Toda kdor se nikjer ne podvrže, ta se ne nauči zapovedovati in ne zna s kom drugim stati na isti stopnji.

Resnicoljub.

Res je, danes zna človek skoraj vse, samo ne pokoren biti. Pa tudi to je res, da tisti, ki se ne zna pokoriti, tudi ne zna svobodno biti in še manj, se ravnati po tem ali onem zakonu. Toda kdor se nikjer ne podvrže, ta se ne nauči zapovedovati in ne zna s kom drugim stati na isti stopnji.

Resnicoljub.

Res je, danes zna človek skoraj vse, samo ne pokoren biti. Pa tudi to je res, da tisti, ki se ne zna pokoriti, tudi ne zna svobodno biti in še manj, se ravnati po tem ali onem zakonu. Toda kdor se nikjer ne podvrže, ta se ne nauči zapovedovati in ne zna s kom drugim stati na isti stopnji.

Resnicoljub.

Res je, danes zna človek skoraj vse, samo ne pokoren biti. Pa tudi to je res, da tisti, ki se ne zna pokoriti, tudi ne zna svobodno biti in še manj, se ravnati po tem ali onem zakonu. Toda kdor se nikjer ne podvrže, ta se ne nauči zapovedovati in ne zna s kom drugim stati na isti stopnji.

Resnicoljub.

Res je, danes zna človek skoraj vse, samo ne pokoren biti. Pa tudi to je res, da tisti, ki se ne zna pokoriti, tudi ne zna svobodno biti in še manj, se ravnati po tem ali onem zakonu. Toda kdor se nikjer ne podvrže, ta se ne nauči zapovedovati in ne zna s kom drugim stati na isti stopnji.

Resnicoljub.

ŽIVLJENJE TREH KRANJSKIH BRATOV FRANCOSKIH VOJAKOV

JANEZ CIGLER

Henrik ves ganjen ob besedah svoje hčere odgovori: "Prav si govorila, ljuba moja Lujiza! Tudi jaz spoznam to. Iz tvojih besedi zdaj vidim, da imaš tudi ti zlahtno dušo, ker znaš ceniti in čislati take dobre lastnosti na tujcu. Pa povej mi Lujiza, si li vprašala Andreja, če ti hoče dati roko za zakon?" — "Nič ga nisem vprašala, nikoli mu nisem vzela besedice v misel, on o vsem tem ne ve ničesar. Le vas sem hotela prej vprašati in od vas zvedeti, ali bi ne zavirali, ako bi Andrej bil volje. Prosim vas oče, vprašajte ga vi."

Prvo nedeljo reče Henrik pravilno boljše kosilo od navadnega, pa tudi Andreja povabi. Po kosilu gredo vsi od mize, samo Lujiza in Andrej reče ostati in Andreju prav prijazen takole govori: "Andrej, vem, da si mi dober in zvest služabnik, objubil sem zate skrbeti, ker si postavil za moje premoženje svoje življenje v nevarnost. Glej, moja hčerka Lujiza, katera tu poleg tebe sedi, bi najrajši tebe imela za ženina in se s teboj zaročila. Vprašala me je, če bi jaz dovolil v to ženitev. Povej mi v resnici, ali bi se hotel zaročiti z Lujizo?"

"Zlahtni gospod, moj veliki dobrotnik, ali smem odkritosrčno govoriti?"

"Govori, pa s kratkimi besedami."

"Z Lujizo se ne bom nikdar zaročil!"

Henrik začuden vpraša Andreja: "S čim se ti je Lujiza tako zelo zamerila?"

"Gospod," odgovori zdaj Andrej, "meni se gospodična nikoli ni zamerila; tudi jaz se ji menda nisem. Zelo mi je všeč, zavoljo zale nastave, zavoljo

rejo kristjani doseči večno zveličanje. Vaša protestantovska vera je kriva vera, škodljiva in zapeljiva je. Vaša vera vam nebesa obeta, ne da bi jih zasluzili; to pa ne more biti. Zakaj pa nečete vedeti, da je vera brez dobrih del mrtva, da sama vera nikogar ne izveliča."

"Brez truda, brez dela ni zveličanja, brez zasluženja ni plačila. Brez boja ni zmage, brez zmage ni venca. Nebesko kraljestvo silo trpi, le s težavo se dobi. Kdor se za nebesa ne bo trudil in si prizadeval jih zadobiti, gotovo jih ne bo dobil. Vi pa pravite, da človek le veruje, pa bo zveličan. Gospod, kar sem pri vas, še nisem vas videl moliti. Še pokrižati se vas nisem videl. V cerkev tudi nikoli ne grem, kvečjemu enkrat v letu. Za časno premoženje, za blago se trudite noč in dan in ste zelo bogateli; ko služite, obljubil sem zate skrbeti, ker si postavil za moje premoženje svoje življenje v nevarnost. Glej, moja hčerka Lujiza, katera tu poleg tebe sedi, bi najrajši tebe imela za ženina in se s teboj zaročila. Vprašala me je, če bi jaz dovolil v to ženitev. Povej mi v resnici, ali bi se hotel zaročiti z Lujizo?"

"Zlahtni gospod, moj veliki dobrotnik, ali smem odkritosrčno govoriti?"

"Govori, pa s kratkimi besedami."

"Z Lujizo se ne bom nikdar zaročil!"

Henrik začuden vpraša Andreja: "S čim se ti je Lujiza tako zelo zamerila?"

"Gospod," odgovori zdaj Andrej, "meni se gospodična nikoli ni zamerila; tudi jaz se ji menda nisem. Zelo mi je všeč, zavoljo zale nastave, zavoljo

rejo kristjani doseči večno zveličanje. Vaša protestantovska vera je kriva vera, škodljiva in zapeljiva je. Vaša vera vam nebesa obeta, ne da bi jih zasluzili; to pa ne more biti. Zakaj pa nečete vedeti, da je vera brez dobrih del mrtva, da sama vera nikogar ne izveliča."

"Brez truda, brez dela ni zveličanja, brez zasluženja ni plačila. Brez boja ni zmage, brez zmage ni venca. Nebesko kraljestvo silo trpi, le s težavo se dobi. Kdor se za nebesa ne bo trudil in si prizadeval jih zadobiti, gotovo jih ne bo dobil. Vi pa pravite, da človek le veruje, pa bo zveličan. Gospod, kar sem pri vas, še nisem vas videl moliti. Še pokrižati se vas nisem videl. V cerkev tudi nikoli ne grem, kvečjemu enkrat v letu. Za časno premoženje, za blago se trudite noč in dan in ste zelo bogateli; ko služite, obljubil sem zate skrbeti, ker si postavil za moje premoženje svoje življenje v nevarnost. Glej, moja hčerka Lujiza, katera tu poleg tebe sedi, bi najrajši tebe imela za ženina in se s teboj zaročila. Vprašala me je, če bi jaz dovolil v to ženitev. Povej mi v resnici, ali bi se hotel zaročiti z Lujizo?"

"Zlahtni gospod, moj veliki dobrotnik, ali smem odkritosrčno govoriti?"

"Govori, pa s kratkimi besedami."

"Z Lujizo se ne bom nikdar zaročil!"

Henrik začuden vpraša Andreja: "S čim se ti je Lujiza tako zelo zamerila?"

"Gospod," odgovori zdaj Andrej, "meni se gospodična nikoli ni zamerila; tudi jaz se ji menda nisem. Zelo mi je všeč, zavoljo zale nastave, zavoljo

rejo kristjani doseči večno zveličanje. Vaša protestantovska vera je kriva vera, škodljiva in zapeljiva je. Vaša vera vam nebesa obeta, ne da bi jih zasluzili; to pa ne more biti. Zakaj pa nečete vedeti, da je vera brez dobrih del mrtva, da sama vera nikogar ne izveliča."

S. P. D. SV. MOHORJA

Ustanovljena 31. decembra 1901

CHICAGO, ILL.

Odbor za leto 1947:

Predsednik: John Mlakar, 1925 W. 22nd Place
Podpredsednik: Frank Pukavec, 2335 So. 61st St., Cicero, Ill.
Tajnik: Jos. J. Kobal, 2113 W. 23rd Street
Blagajnik: Jos. Oblak, Jr., 1940 W. 22nd Place
Zapisničarica: Anna Zekal, 2050 W. Coulter Street
Duhovni vodja: Rev. Leonard Bogolin, O. F. M., 1833 W. 22nd Place
Nadorniki: John Demsa, 2730 Arthington Ave. — Karolina Pichman, 2335 So. Wolcott Ave. — Frank Dolenc, 2055 W. 23rd St.
Porotni odbor: Math. Haldinjak, 2017 W. 21st Place — Leo Mladic, 1919 W. 22nd Place — Pauline Osbolt, 2029 W. Cermak Rd. — Anna Zekal, 1954 W. 21st Place
Družbena skrbnica: Dr. Jos. E. Ursich, 4901 W. Cermak Road in Dr. F. T. Grill, 1855 W. Cermak Road
Vratar: Frank Rubelek, 1833 W. 22nd Place
Uradno Glasilo: "Ameriška Domovina"

Seje se vršijo vsako drugo soboto v mesecu ob 8. uri zvečer v cerkveni dvorani Sv. Stefana na 22nd Place in Wolcott Ave.

Družba sprejema v svojo sredo moške in ženske od 6. do 45. leta starosti. Pristop v Družbo je prost. Za natančno pojasnilo glede Družbe in njenega poslovanja se obrnite na Družbenega tajnika ali predsednika.

To je izvanredna ugodnost za vsakega katoliškega Solvenca v Chicagu. Rojaki, pristopajte v to domačo Družbo!

URADNO NAZNAILO

Tem potom vabim cenjeno članstvo naše Družbe, da se gotovo vdeležijo naša prihodnje seje, ki se bo vršila v soboto dne 8. marca točno ob osmi uri zvečer v cerkveni dvorani Sv. Stefana.

Velikanočna doba je tukaj. Dolžnost vsakega katoličana je, da stori svojo velikanočno dolžnost. Pri cerkvi Sv. Stefana bomo opravili to dolžnost po sledečem redu: v nedeljo dne 9. marca pri pol osmi sveti maši za moške in v nedeljo dne 16. marca za ženske.

Ali ste že pridobili novega člana za našo Družbo? Sedaj je čas! Zadnji mesec smo izgubili dva naša člana. Umrla sta Michael Lončar in Anton Jusina. Spomnimo se jih v naših molitvah.

Z sobratiskim pozdravom,

Jos. J. Kobal, tajnik.

Moja pol v Ameriko

Pisne —

ra okoli pristanišča, nima na sebi kaj posebnega. Vojna, ki je bila svojo krvavo pot tu mimo,

(Nadaljevanje)

Prve dni sem se nastanil v nadškofijskem semenišču, ki je nekoliko ven iz mesta na mali vzpetini. Ima lep razgled na tuniški zaliv in griče, ob njem, kjer je svoj čas stala slavna Kartagina, nevaren tekmeč Rim, dokler ni v punskih vojnah podlegla rimski premoči l. 146 pred Kristusom. Čez nekaj dni pa sem bil imenovan za začasnega kaplana pri stolni cerkvi. Tako sem polagoma pričel spoznavati pestro življenje v Tunisu, kjer si podajata roke vzhod in zapad, se srečavata krščanstvo in islam in se mešajo zastopniki raznih narodov. Največ je seveda domačinov, ki niso pravi Arabci, ampak samo pomohamedanjeni prvotni prebivalci, ki govore posebno tuniško arabščino. Okoli 43.000 je Francozov, 50.000 Italijanov, 5.000 Maltežanov, 27.000 Judov in manjše skupine drugih narodnosti.

Vendar je uradni jezik, posebno po vojni, samo francoski, tudi v cerkvi. Italijani, ker se med vojno niso izkazali dovolj zanesljivo, so izgubili mnogo pravic, glavni poborniki fašizma so bili celo izgnani. Je že tako na svet, da se milo povrača za drago.

Ko sem se nastanil pri stolni cerkvi, sem moral najprej napovedati vojno notranjemu sovražniku, ki je noč za nočjo neusmiljeno hodil sesat mojo kri in mi "za lon" pušal neprijetne srbečine. Imam namreč v mislih steno, posebno v poletnih mesecih. A z ognjem in petrolejem sem nasprotnika le ugnal, tako da sem od tega časa imel mir. Le v spovednici se me je še katera lotila. Naj bo pa za pokoro za moje grehe in za te, ki jih odvezujem! — tako sem se potolažil, ko si drugače nisem mogel pomagati.

V času mojega kaplanjevanja v Tunisu sem si temeljito ogledal mesto in njegove prebivalce. Evropsko mesto, ki se razprosti

je pustila nekaj sledov za seboj. Nekaj hiš je porušeni od bomb. V pristanišču sem videl ležati precej veliko ladjo in nekaj manjših. Na nekem skladiščnem prostoru so bili nakupljeni celi kupi razbitih nemških, italijanskih in zavezniških letal; na pokopališču stoji številni črni križi nemških vojakov in ne daleč od njih se vrste grobovi zavezniških žrtev. Predvsem pa se čutijo posledice vojne v druginji, ki je še občutna. Za en ameriški dolar je bilo v tem času po uradnem kurzu priznanih 120 tuniških frankov. Jasno, da je bila cena dolarja na črni borzi še znatno višja.

Pač je izredno zanimivo staro arabsko mesto, ki sem ga večkrat obiskal. Dviga se po položnem pobočju nad evropskim mestom. Na vrhu brega čuva nad njim stara utrdba, imenovana Kasba, ki pa je vsa prenovljena in služi kot vojašnica. Preden pa človek pride do nje, se je treba preriti skozi labirint zavitih ulic in prehodov, tako ozkih, da po marsikateri izmed njih ni mogel drugačen promet kot peš. To mesto je čudovito dobro ohranilo svoj stoletni orientalski značaj. Posebno zanimive pa so pokrite ozke ulice, ki jih domačini imenujejo "souk". Niso nič drugega kot trgi, kjer stoji prodajalna ob prodajalni. Vmes pa se preriva množica kupcev, ki barantajo in kriče, kot bi gorelo. Večinoma so posamezne vrste blaga. Ob takem vrvežu je treba posebno paziti na žep, kajti tuniški žeparji so čudovito spretni v svoji obrti.

Iznad teh ozkih ulic pa se tu in tam dviga minaret kake mošeje. Tujcem vanje dostop ni mogel, celo ne v tako zvano Veliko mošejo, kjer ima sedež pomembna muslimanska univerza. Videl sem le knjižnico, ki ima okoli 12.000 zvezkov in je nameščena v starem poslopju, ki je lep primer značilnega tuniškega stavbarstva. Vpravi radi tega je tudi posebno zanimiva katoliška cerkev Kraljice presv. rožnega venca, ki stoji v arabskem delu Tunisa. Je namreč bolj arabska hiša sprejemena v cerkev, vendar tako, da so ohranjene vse značilnosti arabskega sloga. Pa je zelo lepa, posebno radi umetniških razbarij, štukatur v mavcu in stenah so vse obložene z lončenimi tablicami, okrašenimi z različnimi ornamentami.

Arabsko umetnost sem moral tu občudovati tudi v tuniškem muzeju, ki stoji malo izven mesta v bivši bejevi palači. To se res splača pogledati. Najprej radi mnogih zgodovinskih predmetov iz dobe pred Kristusom in iz časov prvega krščanstva. Kajti Severna Afrika je bila svoj čas pomembna rimska provinca in v prvih stoletjih po Kristusu so se tu razvile cvetoče krščanske občine. O vsem tem govore predmeti, ki so nakupljeni v tem muzeju. Tudi je jako bogato zastopana arabska umetnost. A tudi dvoranje same so nekatere nekaj izredno lepega. Posebno stropi po nekaterih dvoranih so kakor drobno tkana preproga zlata, barv in finih okrasov v snežno belem mavcu. Kažejo tudi nekaj dvoran z bečevim prestolom, kjer se včasih še vrši kak uradni sprejem.

Iz Tunisa pa sem se včasih z vlakom peljal kakih 15 km daleč na kraj, kjer je stala stara Kartagina. Bilo je to zelo razsežno mesto, ki je imelo v najbolj cvetoči dobi do 700.000 prebivalcev. Tudi ruševine še govore o njeni veličini, a je odkriti šele majhen del mesta. Kjer je bilo središče starega mesta stoji sedaj lepa bazilika sv. Ludovika, ki je tam umrl. Bell očetje, ki imajo ob njej semenišče, oskrbujejo tudi zelo zanimivi starokrščanski muzej. Ta muzej je zgovorna pričča, da je bilo krščanstvo v tej deželi močno ukoreninjeno. Tudi ostanki več starokrščanskih cerkva, ki so jih odkrili med razvalinami, govore o stari slavi, ko je bilo v Kartagini okoli dvesto cerkva in je hodil sem pridigati sv. Avgustin. Danes na so

liška cerkev Kraljice presv. rožnega venca, ki stoji v arabskem delu Tunisa. Je namreč bolj arabska hiša sprejemena v cerkev, vendar tako, da so ohranjene vse značilnosti arabskega sloga. Pa je zelo lepa, posebno radi umetniških razbarij, štukatur v mavcu in stenah so vse obložene z lončenimi tablicami, okrašenimi z različnimi ornamentami.

Arabsko umetnost sem moral tu občudovati tudi v tuniškem muzeju, ki stoji malo izven mesta v bivši bejevi palači. To se res splača pogledati. Najprej radi mnogih zgodovinskih predmetov iz dobe pred Kristusom in iz časov prvega krščanstva. Kajti Severna Afrika je bila svoj čas pomembna rimska provinca in v prvih stoletjih po Kristusu so se tu razvile cvetoče krščanske občine. O vsem tem govore predmeti, ki so nakupljeni v tem muzeju. Tudi je jako bogato zastopana arabska umetnost. A tudi dvoranje same so nekatere nekaj izredno lepega. Posebno stropi po nekaterih dvoranih so kakor drobno tkana preproga zlata, barv in finih okrasov v snežno belem mavcu. Kažejo tudi nekaj dvoran z bečevim prestolom, kjer se včasih še vrši kak uradni sprejem.

Iz Tunisa pa sem se včasih z vlakom peljal kakih 15 km daleč na kraj, kjer je stala stara Kartagina. Bilo je to zelo razsežno mesto, ki je imelo v najbolj cvetoči dobi do 700.000 prebivalcev. Tudi ruševine še govore o njeni veličini, a je odkriti šele majhen del mesta. Kjer je bilo središče starega mesta stoji sedaj lepa bazilika sv. Ludovika, ki je tam umrl. Bell očetje, ki imajo ob njej semenišče, oskrbujejo tudi zelo zanimivi starokrščanski muzej. Ta muzej je zgovorna pričča, da je bilo krščanstvo v tej deželi močno ukoreninjeno. Tudi ostanki več starokrščanskih cerkva, ki so jih odkrili med razvalinami, govore o stari slavi, ko je bilo v Kartagini okoli dvesto cerkva in je hodil sem pridigati sv. Avgustin. Danes na so

liška cerkev Kraljice presv. rožnega venca, ki stoji v arabskem delu Tunisa. Je namreč bolj arabska hiša sprejemena v cerkev, vendar tako, da so ohranjene vse značilnosti arabskega sloga. Pa je zelo lepa, posebno radi umetniških razbarij, štukatur v mavcu in stenah so vse obložene z lončenimi tablicami, okrašenimi z različnimi ornamentami.

Arabsko umetnost sem moral tu občudovati tudi v tuniškem muzeju, ki stoji malo izven mesta v bivši bejevi palači. To se res splača pogledati. Najprej radi mnogih zgodovinskih predmetov iz dobe pred Kristusom in iz časov prvega krščanstva. Kajti Severna Afrika je bila svoj čas pomembna rimska provinca in v prvih stoletjih po Kristusu so se tu razvile cvetoče krščanske občine. O vsem tem govore predmeti, ki so nakupljeni v tem muzeju. Tudi je jako bogato zastopana arabska umetnost. A tudi dvoranje same so nekatere nekaj izredno lepega. Posebno stropi po nekaterih dvoranih so kakor drobno tkana preproga zlata, barv in finih okrasov v snežno belem mavcu. Kažejo tudi nekaj dvoran z bečevim prestolom, kjer se včasih še vrši kak uradni sprejem.

Iz Tunisa pa sem se včasih z vlakom peljal kakih 15 km daleč na kraj, kjer je stala stara Kartagina. Bilo je to zelo razsežno mesto, ki je imelo v najbolj cvetoči dobi do 700.000 prebivalcev. Tudi ruševine še govore o njeni veličini, a je odkriti šele majhen del mesta. Kjer je bilo središče starega mesta stoji sedaj lepa bazilika sv. Ludovika, ki je tam umrl. Bell očetje, ki imajo ob njej semenišče, oskrbujejo tudi zelo zanimivi starokrščanski muzej. Ta muzej je zgovorna pričča, da je bilo krščanstvo v tej deželi močno ukoreninjeno. Tudi ostanki več starokrščanskih cerkva, ki so jih odkrili med razvalinami, govore o stari slavi, ko je bilo v Kartagini okoli dvesto cerkva in je hodil sem pridigati sv. Avgustin. Danes na so

liška cerkev Kraljice presv. rožnega venca, ki stoji v arabskem delu Tunisa. Je namreč bolj arabska hiša sprejemena v cerkev, vendar tako, da so ohranjene vse značilnosti arabskega sloga. Pa je zelo lepa, posebno radi umetniških razbarij, štukatur v mavcu in stenah so vse obložene z lončenimi tablicami, okrašenimi z različnimi ornamentami.

Arabsko umetnost sem moral tu občudovati tudi v tuniškem muzeju, ki stoji malo izven mesta v bivši bejevi palači. To se res splača pogledati. Najprej radi mnogih zgodovinskih predmetov iz dobe pred Kristusom in iz časov prvega krščanstva. Kajti Severna Afrika je bila svoj čas pomembna rimska provinca in v prvih stoletjih po Kristusu so se tu razvile cvetoče krščanske občine. O vsem tem govore predmeti, ki so nakupljeni v tem muzeju. Tudi je jako bogato zastopana arabska umetnost. A tudi dvoranje same so nekatere nekaj izredno lepega. Posebno stropi po nekaterih dvoranih so kakor drobno tkana preproga zlata, barv in finih okrasov v snežno belem mavcu. Kažejo tudi nekaj dvoran z bečevim prestolom, kjer se včasih še vrši kak uradni sprejem.

Iz Tunisa pa sem se včasih z vlakom peljal kakih 15 km daleč na kraj, kjer je stala stara Kartagina. Bilo je to zelo razsežno mesto, ki je imelo v najbolj cvetoči dobi do 700.000 prebivalcev. Tudi ruševine še govore o njeni veličini, a je odkriti šele majhen del mesta. Kjer je bilo središče starega mesta stoji sedaj lepa bazilika sv. Ludovika, ki je tam umrl. Bell očetje, ki imajo ob njej semenišče, oskrbujejo tudi zelo zanimivi starokrščanski muzej. Ta muzej je zgovorna pričča, da je bilo krščanstvo v tej deželi močno ukoreninjeno. Tudi ostanki več starokrščanskih cerkva, ki so jih odkrili med razvalinami, govore o stari slavi, ko je bilo v Kartagini okoli dvesto cerkva in je hodil sem pridigati sv. Avgustin. Danes na so

liška cerkev Kraljice presv. rožnega venca, ki stoji v arabskem delu Tunisa. Je namreč bolj arabska hiša sprejemena v cerkev, vendar tako, da so ohranjene vse značilnosti arabskega sloga. Pa je zelo lepa, posebno radi umetniških razbarij, štukatur v mavcu in stenah so vse obložene z lončenimi tablicami, okrašenimi z različnimi ornamentami.

Arabsko umetnost sem moral tu občudovati tudi v tuniškem muzeju, ki stoji malo izven mesta v bivši bejevi palači. To se res splača pogledati. Najprej radi mnogih zgodovinskih predmetov iz dobe pred Kristusom in iz časov prvega krščanstva. Kajti Severna Afrika je bila svoj čas pomembna rimska provinca in v prvih stoletjih po Kristusu so se tu razvile cvetoče krščanske občine. O vsem tem govore predmeti, ki so nakupljeni v tem muzeju. Tudi je jako bogato zastopana arabska umetnost. A tudi dvoranje same so nekatere nekaj izredno lepega. Posebno stropi po nekaterih dvoranih so kakor drobno tkana preproga zlata, barv in finih okrasov v snežno belem mavcu. Kažejo tudi nekaj dvoran z bečevim prestolom, kjer se včasih še vrši kak uradni sprejem.

Iz Tunisa pa sem se včasih z vlakom peljal kakih 15 km daleč na kraj, kjer je stala stara Kartagina. Bilo je to zelo razsežno mesto, ki je imelo v najbolj cvetoči dobi do 700.000 prebivalcev. Tudi ruševine še govore o njeni veličini, a je odkriti šele majhen del mesta. Kjer je bilo središče starega mesta stoji sedaj lepa bazilika sv. Ludovika, ki je tam umrl. Bell očetje, ki imajo ob njej semenišče, oskrbujejo tudi zelo zanimivi starokrščanski muzej. Ta muzej je zgovorna pričča, da je bilo krščanstvo v tej deželi močno ukoreninjeno. Tudi ostanki več starokrščanskih cerkva, ki so jih odkrili med razvalinami, govore o stari slavi, ko je bilo v Kartagini okoli dvesto cerkva in je hodil sem pridigati sv. Avgustin. Danes na so

liška cerkev Kraljice presv. rožnega venca, ki stoji v arabskem delu Tunisa. Je namreč bolj arabska hiša sprejemena v cerkev, vendar tako, da so ohranjene vse značilnosti arabskega sloga. Pa je zelo lepa, posebno radi umetniških razbarij, štukatur v mavcu in stenah so vse obložene z lončenimi tablicami, okrašenimi z različnimi ornamentami.

Arabsko umetnost sem moral tu občudovati tudi v tuniškem muzeju, ki stoji malo izven mesta v bivši bejevi palači. To se res splača pogledati. Najprej radi mnogih zgodovinskih predmetov iz dobe pred Kristusom in iz časov prvega krščanstva. Kajti Severna Afrika je bila svoj čas pomembna rimska provinca in v prvih stoletjih po Kristusu so se tu razvile cvetoče krščanske občine. O vsem tem govore predmeti, ki so nakupljeni v tem muzeju. Tudi je jako bogato zastopana arabska umetnost. A tudi dvoranje same so nekatere nekaj izredno lepega. Posebno stropi po nekaterih dvoranih so kakor drobno tkana preproga zlata, barv in finih okrasov v snežno belem mavcu. Kažejo tudi nekaj dvoran z bečevim prestolom, kjer se včasih še vrši kak uradni sprejem.

Iz Tunisa pa sem se včasih z vlakom peljal kakih 15 km daleč na kraj, kjer je stala stara Kartagina. Bilo je to zelo razsežno mesto, ki je imelo v najbolj cvetoči dobi do 700.000 prebivalcev. Tudi ruševine še govore o njeni veličini, a je odkriti šele majhen del mesta. Kjer je bilo središče starega mesta stoji sedaj lepa bazilika sv. Ludovika, ki je tam umrl. Bell očetje, ki imajo ob njej semenišče, oskrbujejo tudi zelo zanimivi starokrščanski muzej. Ta muzej je zgovorna pričča, da je bilo krščanstvo v tej deželi močno ukoreninjeno. Tudi ostanki več starokrščanskih cerkva, ki so jih odkrili med razvalinami, govore o stari slavi, ko je bilo v Kartagini okoli dvesto cerkva in je hodil sem pridigati sv. Avgustin. Danes na so

liška cerkev Kraljice presv. rožnega venca, ki stoji v arabskem delu Tunisa. Je namreč bolj arabska hiša sprejemena v cerkev, vendar tako, da so ohranjene vse značilnosti arabskega sloga. Pa je zelo lepa, posebno radi umetniških razbarij, štukatur v mavcu in stenah so vse obložene z lončenimi tablicami, okrašenimi z različnimi ornamentami.

Arabsko umetnost sem moral tu občudovati tudi v tuniškem muzeju, ki stoji malo izven mesta v bivši bejevi palači. To se res splača pogledati. Najprej radi mnogih zgodovinskih predmetov iz dobe pred Kristusom in iz časov prvega krščanstva. Kajti Severna Afrika je bila svoj čas pomembna rimska provinca in v prvih stoletjih po Kristusu so se tu razvile cvetoče krščanske občine. O vsem tem govore predmeti, ki so nakupljeni v tem muzeju. Tudi je jako bogato zastopana arabska umetnost. A tudi dvoranje same so nekatere nekaj izredno lepega. Posebno stropi po nekaterih dvoranih so kakor drobno tkana preproga zlata, barv in finih okrasov v snežno belem mavcu. Kažejo tudi nekaj dvoran z bečevim prestolom, kjer se včasih še vrši kak uradni sprejem.

Iz Tunisa pa sem se včasih z vlakom peljal kakih 15 km daleč na kraj, kjer je stala stara Kartagina. Bilo je to zelo razsežno mesto, ki je imelo v najbolj cvetoči dobi do 700.000 prebivalcev. Tudi ruševine še govore o njeni veličini, a je odkriti šele majhen del mesta. Kjer je bilo središče starega mesta stoji sedaj lepa bazilika sv. Ludovika, ki je tam umrl. Bell očetje, ki imajo ob njej semenišče, oskrbujejo tudi zelo zanimivi starokrščanski muzej. Ta muzej je zgovorna pričča, da je bilo krščanstvo v tej deželi močno ukoreninjeno. Tudi ostanki več starokrščanskih cerkva, ki so jih odkrili med razvalinami, govore o stari slavi, ko je bilo v Kartagini okoli dvesto cerkva in je hodil sem pridigati sv. Avgustin. Danes na so

liška cerkev Kraljice presv. rožnega venca, ki stoji v arabskem delu Tunisa. Je namreč bolj arabska hiša sprejemena v cerkev, vendar tako, da so ohranjene vse značilnosti arabskega sloga. Pa je zelo lepa, posebno radi umetniških razbarij, štukatur v mavcu in stenah so vse obložene z lončenimi tablicami, okrašenimi z različnimi ornamentami.

Arabsko umetnost sem moral tu občudovati tudi v tuniškem muzeju, ki stoji malo izven mesta v bivši bejevi palači. To se res splača pogledati. Najprej radi mnogih zgodovinskih predmetov iz dobe pred Kristusom in iz časov prvega krščanstva. Kajti Severna Afrika je bila svoj čas pomembna rimska provinca in v prvih stoletjih po Kristusu so se tu razvile cvetoče krščanske občine. O vsem tem govore predmeti, ki so nakupljeni v tem muzeju. Tudi je jako bogato zastopana arabska umetnost. A tudi dvoranje same so nekatere nekaj izredno lepega. Posebno stropi po nekaterih dvoranih so kakor drobno tkana preproga zlata, barv in finih okrasov v snežno belem mavcu. Kažejo tudi nekaj dvoran z bečevim prestolom, kjer se včasih še vrši kak uradni sprejem.

Iz Tunisa pa sem se včasih z vlakom peljal kakih 15 km daleč na kraj, kjer je stala stara Kartagina. Bilo je to zelo razsežno mesto, ki je imelo v najbolj cvetoči dobi do 700.000 prebivalcev. Tudi ruševine še govore o njeni veličini, a je odkriti šele majhen del mesta. Kjer je bilo središče starega mesta stoji sedaj lepa bazilika sv. Ludovika, ki je tam umrl. Bell očetje, ki imajo ob njej semenišče, oskrbujejo tudi zelo zanimivi starokrščanski muzej. Ta muzej je zgovorna pričča, da je bilo krščanstvo v tej deželi močno ukoreninjeno. Tudi ostanki več starokrščanskih cerkva, ki so jih odkrili med razvalinami, govore o stari slavi, ko je bilo v Kartagini okoli dvesto cerkva in je hodil sem pridigati sv. Avgustin. Danes na so

liška cerkev Kraljice presv. rožnega venca, ki stoji v arabskem delu Tunisa. Je namreč bolj arabska hiša sprejemena v cerkev, vendar tako, da so ohranjene vse značilnosti arabskega sloga. Pa je zelo lepa, posebno radi umetniških razbarij, štukatur v mavcu in stenah so vse obložene z lončenimi tablicami, okrašenimi z različnimi ornamentami.

Arabsko umetnost sem moral tu občudovati tudi v tuniškem muzeju, ki stoji malo izven mesta v bivši bejevi palači. To se res splača pogledati. Najprej radi mnogih zgodovinskih predmetov iz dobe pred Kristusom in iz časov prvega krščanstva. Kajti Severna Afrika je bila svoj čas pomembna rimska provinca in v prvih stoletjih po Kristusu so se tu razvile cvetoče krščanske občine. O vsem tem govore predmeti, ki so nakupljeni v tem muzeju. Tudi je jako bogato zastopana arabska umetnost. A tudi dvoranje same so nekatere nekaj izredno lepega. Posebno stropi po nekaterih dvoranih so kakor drobno tkana preproga zlata, barv in finih okrasov v snežno belem mavcu. Kažejo tudi nekaj dvoran z bečevim prestolom, kjer se včasih še vrši kak uradni sprejem.

Iz Tunisa pa sem se včasih z vlakom peljal kakih 15 km daleč na kraj, kjer je stala stara Kartagina. Bilo je to zelo razsežno mesto, ki je imelo v najbolj cvetoči dobi do 700.000 prebivalcev. Tudi ruševine še govore o njeni veličini, a je odkriti šele majhen del mesta. Kjer je bilo središče starega mesta stoji sedaj lepa bazilika sv. Ludovika, ki je tam umrl. Bell očetje, ki imajo ob njej semenišče, oskrbujejo tudi zelo zanimivi starokrščanski muzej. Ta muzej je zgovorna pričča, da je bilo krščanstvo v tej deželi močno ukoreninjeno. Tudi ostanki več starokrščanskih cerkva, ki so jih odkrili med razvalinami, govore o stari slavi, ko je bilo v Kartagini okoli dvesto cerkva in je hodil sem pridigati sv. Avgustin. Danes na so

liška cerkev Kraljice presv. rožnega venca, ki stoji v arabskem delu Tunisa. Je namreč bolj arabska hiša sprejemena v cerkev, vendar tako, da so ohranjene vse značilnosti arabskega sloga. Pa je zelo lepa, posebno radi umetniških razbarij, štukatur v mavcu in stenah so vse obložene z lončenimi tablicami, okrašenimi z različnimi ornamentami.

Arabsko umetnost sem moral tu občudovati tudi v tuniškem muzeju, ki stoji malo izven mesta v bivši bejevi palači. To se res splača pogledati. Najprej radi mnogih zgodovinskih predmetov iz dobe pred Kristusom in iz časov prvega krščanstva. Kajti Severna Afrika je bila svoj čas pomembna rimska provinca in v prvih stoletjih po Kristusu so se tu razvile cvetoče krščanske občine. O vsem tem govore predmeti, ki so nakupljeni v tem muzeju. Tudi je jako bogato zastopana arabska umetnost. A tudi dvoranje same so nekatere nekaj

LETO STRAHOTE 1793

VICTOR HUGO

"Smrtna kazen?" je vprašal nek kmet svojega sosedu. "Saj slišiš," je le-ta odvrnil. "... izjavljamo, da so po členu 17. postavbe od 30. aprila, ki komisarjem daje neomejeno oblast glede postopanja z uporniki, izven postavbe sledeče ..."

Klicar je nekoliko preстал z branjem, potem pa bral dalje: "... osebe, ki se navajajo z imenom in pridevkom ..."

Množica je napeto poslušala. Klicar je povzdignil glas: "Lantenac, razbojnik ..."

"To je naš milostivi gospod," je zamrmral nek kmet.

In po celi gručici je šlo komaj slišno mrmranje: "Naš milostivi gospod."

Klicar je ponovil: "Lantenac, bivši marquis, zdaj razbojnik, nadalje 'Imanus', razbojnik ..."

"To je Geouge-le-Bruant."

"Da, 'Kolji modre,' je pristavil drugi.

Klicar je nadaljeval: "... Grand-Francoeur, razbojnik ..."

"Ta je duhovnik," je zasepetal nekdo.

"Da, abbe Turmeau."

"Župnik v La Chapelle."

"In razbojnik," je srdito dejal nek republikanski kmet.

"... Boissonneau, razbojnik; oba Brata 'Rezi les', razbojnika; Houzard, razbojnik ..."

In imenoval je še celo vrsto imen, devetnajst vseh skupi.

"Vsi možaki, kakor treba," je zagodnjel nekdo.

"... Vsi imenovani, kjerkoli in na kakršen način koli se bodo zalotili, se bodo takoj po ugotovitvi identitete usmrtili. Kdor pa jim je ali bo še dal zavetja ali pomagal k pobegu, bo postavljen pred revolucijsko vojno sodišče in enako obsojen na smrt ter takoj podvržen kazni. Podpisan ..."

Vsi so napeto brez sape poslušali.

"... Komisar in upolnomočenec odbora za splošno blaginjo: Cimourdain."

"Duhovnik, so zasepetali kmetje, vsi obenem.

"Bivši župnik v Parigne-u." "Turmeau in Cimourdain. Bel duhovnik in moder duhovnik."

"Oba sta črna."

Zdajci je župan zavijtel klobuk in zaklical:

"Živela republika!"

Ponovni udarci na boben so naznanili, da klicar še ni končal.

"Poslušajte," je dejal, "še par besedi, podpisanih od komandanta letečega odreda."

"Poslušajte, poslušajte!"

"Pod smrtno kaznijo je prepovedano izkazovati pomoč ali dajati kakršnokoli potuho imenovanim devetnajstim vstašem, ki so zdaj oblegani v stolpu La Tourgue ..."

"La Tourgue?"

"Bil je ženski glas, ki je to zaklical, glas matere."

Mihaela Flechard je stala sredi množice. Ni bila poslušala oklica, to besedo pa je takoj razumela: La Tourgue. "Kako? La Tourgue?" je še enkrat vzkliknila.

Ljudje so jo ogledovali. "Izgleda, kakor kakšna ciganka," so zamrmrali nekateri. Kmetica, ki je nosila košaro s hlečki ajdovega kruha, se je ženski približala in šepetala:

"Bodite no tiho!"

Mihaela Flechard je kmetico začudeno pogledala. Zopet ni ničesar razumela. Beseda "Tourgue" se je bila zabliskala v njeni pameti, zdaj pa je zopet bila tema. Ali nima pravice spraševati? Zakaj jo ljudje tako sumljivo ogledujejo?

Medtem je bobnar zabobnal vzdajnič, mož z loncem kleja je prilepil lepak na zid, župan se je vrnil v občinski urad, oklicevalec pa se je podal v drugo vas. Množica se je počasi razhajala. Nekaj ljudi, med katere se je pomešala tudi Mihaela Flechard je ostalo pred lepakom; bili so beli in modri.

Neki kmet je dejal: "Prava reč; vseh le nimajo! Devetnajst je pač devetnajst. Priou-a nimajo, Benamina Moulinsa nimajo, Gouvila tudi nimajo."

"In Lorieula tudi ne," je dejal drugi.

"Bryce Denisa tudi ne."

"Gregisa tudi ne."

"Tri brate Logerais tudi ne."

"Gospoda Lechandelier plemenitega Pierreville tudi ne."

"Tepei!" je dejal strog starec s sivo glavo. "Vse imajo, če imajo Lantenaca."

"Pa ga še nimajo," je zagodnjel neki fant.

"Če Lantenaca vjamejo," je odgovoril starec, "so vjeli vse. Konec Lantenaca, pomeni konec Vandeje."

"Kdo pa je prav za prav ta Lantenac?" je vprašal nek mešan.

"Bivši plemenitaš," je odgovoril drugi.

"Eden iz tistih, ki streljajo ženske," je dejal nekdo iz "belih."

"To je res," se je naenkrat oglasila Mihaela Flechard.

Ljudje so se obrnili k njej.

"Tudi mene je velel ustreliti," je nadaljevala. Ljudje so se začudili. Stvar je izgledala zelo neverjetno. Ali je ta ženska vstala od mrtvih? Kmetje so jo gledali postrani. In res jo je bilo strah pogledati. V obupu slabotne ženske je nekaj, kar vzbuja grozo. Toda kmetje gledajo stvari bolj enostavno. "Ta ženska bi utegnila biti špijona," je rekel nekdo.

"Bodite no pametni in izginite," je rekla dobrosrčna kmetica, ki je bila že preje opomnila Mihaelo, naj bo tiho. "Jaz ne delam nič slabega," je odgovorila le-ta, "samo svoje otroke iščem."

Dobra kmetica je potrkala s prstom na čelo, ljudem pomežiknila in dejala: "Ni pri pravi."

Potem je potegnila Mihaelo nekoliko vstran in ji dala hleb kruha. Mihaela je ugriznila vanj, ne da bi se zahvalila; bila je lačna ko sestradan peš. "Žre ko žival," so dejali kmetje, "res ne bo pri pravi pameti."

In so se eden za drugim razkropili.

Ko se je Mihaela Flechard najedla, je rekla kmetici: "Kako se pride na Tourgue?"

"Nikoli!" je odgovorila dobra ženska, "da bi vas ubili, kaj ne? Sicer pa poti ne vem. Vi ste torej res nori? Ti revica ti, kako ste utrujeni, ali

bi ne bilo boljše, če bi se pri meni malo odpočili?"

"Ne," je rekla Mihaela, "saj vam pravim, da so mi ukradli otroke. Malega dekliča in dva fantka. Prihajam iz brloga v gozdu. Ljudje lahko vprašajo Tellmarcha, Caimanda, zame. In pa moža, kšl sem ga srečala na polju. Caimand me je zopet ozdravil. Vojaki so me streljali. Tudi narednik Radoub vam to lahko potrdi. On nas je našel takrat v gozdu. Mene, Rene - Jeana, Alaina in malo Georgeto. Mojega moža so ubili. Imel je kmetijo v Siscoignardu. Vi ste dobra duša, pokažite mi pot! - Nisem nora, mati sem! Izgubila sem svoje otroke, zdaj jih iščem. Danes ponoči sem spala v nekih skednju. Nisem tatnica. ... Ljudje mi lahko verjamejo. Pomagajte mi, da najdem svoje otroke. Nisem tukaj doma. Ustrelili so me; kraja ne vem, kjer je to bilo."

Ženska je skomignila z rame in dejala:

"Poslušajte, v revoluciji se take stvari ne pripovedujejo, ki jih nobeden ne razume. Lahko vas zapro."

"In Tourgue?" je vzkliknila mati. Ljuba žena, prosim vas pri Bogu in pri naši ljubi Materi božji, rotim vas, povejte mi, kako se pride tja?"

Kmetica se je zdaj res razardila. "Ne vem; pa četudi bi vedela, ne bi vam povedala. To je kaj na slabem glasu, tja ne hodi noben pošten človek."

"Jaz pa bom šla," je dejala mati in se odpravila.

Kmetica je nekaj zagodnjala potem pa je stopila hitro za njo in ji pomolila v roko še en ajdov hlebec.

"Tukaj imate za večerjo!"

Mihaela Flechard je vzela kruh in korakala dalje, ne da bi se obrnila. Naposled je izginila v gozdu.

Pomota

Istega dne, še preden se je zdanilo, je bilo v temini na poti, ki preseka gozd med vasema Javenne in Lesousse, sledeče:

Vse poti po bretonskih šumah so liki soteske; ta pot pa, ki vodi iz Javene skozi Parigne na Lecousse, je pa posebno globoko vrezana in poleg tega zelo vijugasta; na desno in levo zadelana od nasipov in grmovja, je bolj podobna globeli nego potu. Bolj pripravnega mesta za napad iz zasede kmetje ne bi mogli najti.

Tega jutra, eno uro, preden je bila Mihaela Flechard v prvi vasi srečala pošastni voz z žandarji, je v tem gozdu na obeh straneh poti mrgolelo divje izgledajočih postav. Za hosto in grmičjem so se skriivali ljudje, vsi

odeti v takozvano 'grigo', to je puškami in sekirami ter so si na suknjič iz kože, kakor so ga nosili v šestem stoletju bretonski kralji, v osemnajstem pa bretonski kmetje. Bili so oboroženi s (Dalje prihodnjic)

Našim naročnikom v Chicagu

naznanjamo, da sprejema naročnino za naš list, kakor tudi za oglese: Uprava lista "NOVI SVET" v Chicagi, na naslovu 1849 W. Cermak Road.

Tam vam pomagajo tudi sestaviti na željo razne oglase, zahvale in naznanila, itd. ter iste nam pošljejo za objavo.

UČITE SE ANGLEŠČINE

iz Dr. Kernovega

ANGLEŠKO-SLOVENSKEGA BERILA

"ENGLISH-SLOVENE READER"

kateremu je znižana cena \$2.00

in stane samo:

Naročila sprejema

KNJIGARNA JOSEPH GRDINA

6113 St. Clair Ave. Cleveland, O.

Zasilna odredba v omejitvi na dodatni rabi plina tekom 1947

Pomanjkanje, ki ga je povzročila večja zahteva od strani naših sedanjih odjemalcev in ker nam naši dobavitelji niso mogli preskrbeti cevi in druge opreme, kar je potrebno za dobivanje dodatnega naravnega plina od jugozapada, nas je prisililo sprejeti naslednjo zasilno odredbo:

"A. Od 1. februarja 1947 do 31. decembra 1947, vključno, družba ne bo dajala plina za industrijsko rabo nobenemu novemu prosilcu, bo pa nadaljevala z dobavo plina za industrijsko rabo, če bo na razpolago, vsakemu sedanjemu odjemalcu po njegovem sistemu in sicer samo v taki meri, kot jo je rabil tak odjemalec za industrijsko rabo tekom decembra 1946.

"B. Od 1. februarja 1947 do 31. decembra 1947, vključno, družba ne bo dobavljala plina za gretje novih hiš, za katere temelji niso bili v delu pred 1. februarjem 1947.

"C. Od 29. januarja 1947 do 31. decembra 1947 vključno, družba ne bo dobavljala plina plinskimi grelnimi napravami ki so namenjene nadomestiti opremo, ki je rabila drugo kurivo in katere instalacija je bila izvedena na ali po 29. januarju 1947.

"D. Od 1. februarja 1947 do 31. decembra 1947 vključno, družba ne bo dobavljala plina za gretje za nov grelni pripomoček, namenjen da nadomesti stari plinski pripomoček, ako novi pripomoček rabi več plina kot prejšnji."

Ta zasilna odredba ima namen, da varje sedanje odjemalce naravnega plina. Omeji nove odjemalce za rabo plina za kuho, gretje vode in za ledenico. Mi storimo vse v svoji moči, da kolikor mogoče skrajšamo dobo te zasilne odredbe.

THE EAST OHIO GAS COMPANY

V AVDITORIJU SND NA ST. CLAIR AVE.

V SOBOTO 8. MARCA

Začetek ob 8 uri zvečer. Igral bo Vadalov orkester. Vag vljudno vabi DRIŠTVENI ODBOR.

—AND THE WORST IS YET TO COME
—in najhujše šele pride

V BLAG SPOMIN

ČETIRTE OBLETNICE SMRTI NAŠEGA NAD VSE LJUBLJENEGA SOPROGA IN SKRBEKEGA OČETA

Joseph Hrovat

ki je v Bogu zaspal večno spanje 5. marca 1943.

Počivaj mirno, dobri oče. spavaj sladko, moj soprog, božja volja se zgodila, da odšel te nam je Bog.

Pri Bogu bomo se združili, na veke gledali Boga, saj to je vedno božja volja, da vsi gremo iz sveta.

Nad zvezdami bo dom naš pravi, ko se zopet snidemo, veselje boče v višavah, uri Bogu našem Stvarniku.

Zaljubljeni ostali:

SOPROGA in OTROCI

Cleveland, O. 5. marca 1947.

Društvo Ribnica št. 12 SDZ
priredi
V POČAST G. I. ČLANOV

PRIJETNO ZABAVO